

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.611/2018/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Lux Anita ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (címe) II. rendű felpereseknek - a Madák Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Madák László ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és a dr. Vargáné dr. Török Anikó ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (címe) II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.20.561/2018/9. számú ítélete ellen a felperesek részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és 72 000 (hetvenkétezer) forintra felemeli a felpereseket terhelő elsőfokú illeték összegét, egyebekben helybenhagyja az ítéletet.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az I. rendű alperesnek 15 napon belül 6350 (hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az állami adóhatóság külön felhívására 96 000 (kilencvenhatezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes mint hitelfelvevő és zálogkötelezett, a II. rendű felperes és néhai **O, F-né** mint kezesek és haszonélvezeti jogosultak, valamint a II. rendű alperes mint kezes 2007. november 12. napján jelzálogjoggal biztosított devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek az I. rendű alperessel mint hitelnyújtóval (a továbbiakban: 2007. évi szerződés). A szerződés 5.3. pontjának 3. bekezdése szerint a kölcsön folyósításának feltétele volt, hogy „a feleknek a jelen szerződésen alapuló egyoldalú kötelezettségvállalását tartalmazó közokiratot a hitelfelvevő a bank részére átadta”. Ennek megfelelően a szerződéskötés napján közjegyző foglalta közokiratba a felperesek, a II. rendű alperes és néhai **O, F-né** szerződéses rendelkezéseit, köztük a 2007. évi szerződés 5.3. pontjának 3. bekezdését is idéző egyoldalú kötelezettségvállalását és tartozáselismerő nyilatkozatát (a továbbiakban: 2007. évi közjegyzői okirat). Az eljáró közjegyző-helyettes tájékoztatta a nyilatkozatot tevő feleket, hogy a bíróság mely esetekben látja el végrehajtási záradékkal a közjegyzői okiratot.

Az I. rendű felperes mint hitelfelvevő és zálogkötelezett, a II. rendű felperes mint kezes és haszonélvezeti jogosult, továbbá néhai **O, F-né** mint haszonélvezeti jogosult 2008. augusztus 8. napján egy másik jelzálogjoggal biztosított devizaalapú kölcsönszerződést is

kötöttek az I. rendű alperessel mint bankkal (a továbbiakban: 2008. évi szerződés). A szerződés 5.3. pontjának 4. bekezdése szerint e kölcsön folyósításának is feltétele volt, hogy „a feleknek a jelen szerződésen alapuló egyoldalú kötelezettségvállalását tartalmazó közokiratot a hitelfelvevő a bank részére átadta”. Ez alapján a szerződéskötés napján közjegyző foglalta közokiratba a felperesek és a II. rendű alperes szerződés rendelkezéseit, köztük a 2008. évi szerződés 5.3. pontjának 4. bekezdését is idéző egyoldalú kötelezettségvállalását és tartozáselismerő nyilatkozatát (a továbbiakban: 2008. évi közjegyzői okirat). Az eljáró közjegyző-helyettes ezúttal is adott tájékoztatást a végrehajtási záradékolásról.

A felperesek módosított keresetükben kérték annak megállapítását, hogy a 2007. és 2008. évi szerződések és közjegyzői okiratok fent hivatkozott rendelkezései tisztességtelenek, érvénytelenek, ezért a felperesekre nem kötelezőek. A II. rendű alperest ennek türéseire kérték kötelezni. Hivatkozásuk szerint tisztességtelen, hogy előre el kellett ismerniük tartozásukat szerződésszegés esetére, ez alapján pedig az I. rendű alperes ténytanúsítvány kiállítására jogosult, amely a fogyasztóval kötött szerződésekben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjaiba ütközik.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozása szerint a támadott szerződési feltételek nem tartalmaznak közjegyzői ténytanúsítványra vonatkozó kikötést, egyebekben pedig nem érvénytelenek.

A II. rendű alperes nem ellenezte a kereset teljesítését.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével elutasította a keresetet. Kötelezte a felpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperes részére 82 550 Ft perköltséget, továbbá az állam javára 36 000 Ft kereseti illetéket.

Hivatkozva a hitelintézetek és a pénzügyi vállalkozások éves beszámoló készítési és könyvviteli kötelezettségének sajátosságairól szóló 198/1996. (XII.22.) Korm. rendeletre, majd a 2001. január 1-jén az e rendelet helyébe lépett, azonos című 250/2000. (XII.24.) Korm. rendelet előírásaira, a nyilvántartásában szereplő adatokról a pénzügyi vállalkozások által a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete részére szolgáltatandó adatok köréről és az adatszolgáltatás módjáról szóló 52/2005. (XII.28.) PM rendeletre, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 206. §-ának (1) és (2) bekezdéseire kifejtette, hogy az I. rendű alperesnek jogszabályi kötelezettsége, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelését nyilvántartsa, azokról a hatóságokat, illetőleg a hitelfelvevőket tájékoztassa.

Arra a megállapításra jutott a vitássá tett kikötések vizsgálata alapján, hogy a Legfelsőbb Bíróság EBH2000.309 szám alatt közzétett határozatában kifejtett elvek alapján e kikötések esetére nem érvényesülnek a tartozáselismerés Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 242. §-a szerinti joghatásai, mivel nem már fennálló, összecsúszott meghatározott követelés tekintetében tettek meg.

A kikötés - félreérthetetlen és határozott nyilatkozat hiányában - nem tekinthető joglemondásnak sem annak ellenére, hogy a felperesek a közjegyzői ténytanúsítvány

elfogadásával egyidejűleg arról is nyilatkoztak, hogy a megjelölt okiratot aggálytalan tartalmú közhiteles bizonyítékként fogadják el.

A bizonyítási teher megfordulásával kapcsolatos hivatkozás is téves volt. A felek szerződéses autonómiája nem törheti át a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) bizonyítással kapcsolatos kógens szabályait, ezért nem fordítja meg a bizonyítási terhet. Egy kölcsönszerződésből eredő perben az I. rendű alperest terheli az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósított a felperesek részére, a felperesek mennyit teljesítettek és ennek eredményeként mekkora a felperesek fennálló tartozása. Az I. rendű alperes erre vonatkozó tényállításai - maga a ténytanúsítvány is - nyilvánvalóan a saját nyilvántartásán alapulnak, vita esetén azonban a perben be kell mutatnia a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit és adatait, számításait le kell vezetnie, amellyel szemben a felperesek ellenbizonyítással élhetnek (akár a bizonyítási szükséghelyzet bírósági gyakorlatban kimunkált elveinek alkalmazásával).

Utalt továbbá a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) szerződéskötés idején hatályos 21. §-ának (1) és (2) bekezdéseire, illetőleg a jelenleg hatályos 23/C. §-ának (1) valamint (2) bekezdéseire, és kifejtette, hogy a közokiratba foglalt kölcsönszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére pedig akkor van helye végrehajtási záradék kibocsátásnak, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy ez utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e és így az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálása során érdemben nem vizsgálható, e vonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata (Kúria Pfv.I.21.783/2016/5.).

Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (továbbiakban: Ktv.) 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak. A közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátást tehát az I. rendű alperes mint végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné.

Amennyiben a végrehajtási záradék kiállítására sor kerül, az adós a tartozását valóban csak az 1952. évi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése/korlátozása iránti perben vitathatja. Ez azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői tanúsítvány jogintézményére vonatkozó, a fentiekben ismertetett szabályokból következik. A peres felek között létrejött kölcsönszerződés e vonatkozásban sem biztosít több jogosultságot az I. rendű alperes részére, illetőleg nem ró több kötelezettséget a felperesek terhére, mint amelyek az irányadó jogszabályok alapján őket egyébként is megilletnék, illetőleg

terhelnék. A bizonyítási teher pedig az 1952. évi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése/korlátozása iránti perben is az 1952. évi Pp. 164. §-a (1) bekezdésének megfelelően alakul.

Mivel a kikötés nem csorbítja az igényérvényesítés lehetőségeit, a bizonyítási teher alakulását, nem valósult meg az az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (1) bekezdésében írt feltétel, hogy a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó hátrányára állapították meg. Továbbá mindezek alapján a R. 1. §-a (1) bekezdésének a) és j) pontjait sem sérti a kikötés.

A R. 1. §-a (1) bekezdésének b) pontjával kapcsolatos felperesi hivatkozással összefüggésben kifejtette, hogy az következik az adott jogszabályi rendelkezés mind nyelvtani, mind a 93/13/EGK. Irányelv (a továbbiakban: irányelv) 3. cikkének 3. bekezdése és mellékletének 1.m) pontja figyelembevételével történő értelmezéséből, hogy az a kikötés minősül tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő felet, azaz az I. rendű alperesi bankot arra jogosítja, hogy a saját teljesítése szerződésszerűségét, szerződésnek való megfelelését maga állapítsa meg. A támadott kikötésnek nincs ilyen tartalma.

Az ítéletben fejtette ki annak indokait is, hogy miért utasította el a felperesek előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel előterjesztett tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét a 4/I. sorszámú végzéssel.

A pervesztes felpereseket az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes I. rendű alperes perköltségének viselésére, amely a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: díjrendelet) 3. §-ának (3) bekezdése alapján számított ügyvédi munkadíjból állt. Ugyancsak a pervesztes felpereseket kötelezte a feljegyzett kereseti illeték megfizetésére a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. §-ának (2) bekezdése és az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján.

A felperesek terjesztettek elő fellebbezést az ítélettel szemben. Ebben akként kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását, hogy az ítéltábla a kereseti kérelemnek helyt adva állapítsa meg a 2007. és 2008. évi kölcsönszerződések és közjegyzői okiratok támadott pontjaiban foglalt szerződési kikötések tisztességtelenségét, érvénytelenségét. Idézték az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (1) és (5) bekezdéseit, majd előadták, hogy a szerződések 5. pontja szerinti kikötés a kölcsön folyósítási feltételeként írta elő egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatuk átadását, de alávetették magukat annak is, hogy közjegyzői okirat készüljön a bank nyilvántartásai, könyvei, bizonylatai alapján egyoldalúan meghatározott tartozásról. Bár helye van ellenbizonyításnak, a bizonyítási teher megfordult, hiszen közokirat hiányában a bank lenne köteles bizonyítani a követelés fennállását és összegét. Emellett nem annak vetették alá magukat, hogy a közjegyző a bank közlése alapján tanúsítsa a tartozás mértékét, hanem a tartozás mindenkorinak összegének közokirati tanúsításaként fogadták el a közokirati tanúsítványt, azaz nem a bank által kimutatott tartozás ismeretében tettek közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot. Így a kikötés következménye az, hogy a bank dönt a felperesek szerződésszerű teljesítéséről is, az így kiállított okirattal szemben pedig a felperesek kényszerülnek ellenbizonyításra. E körben hivatkoztak a BDT2015.3420. számú eseti

döntésben foglaltakra is. Bár valóban nem feltétele a végrehajtás elrendelésének, hogy a bank bizonyítsa a követelés összegét, végrehajtási perben megfordul a bizonyítási kötelezettség, amely sokkal terhesebb az adósnak, mint a banknak. Hivatkozásuk szerint a Fővárosi Ítéltábla és a Debreceni Ítéltábla több döntésében megállapította az ilyen kikötés tisztességtelenségét.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Megismételte a keresettel szemben előterjesztett érdemi ellenkérelmének elsődleges hivatkozását, amely szerint a kereseti kérelem nem egyértelmű és nem értelmezhető. Mert bár leszűkítették a kereseti kérelmet a szerződés 5.3. pontjára, nem jelölték meg sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésben, hogy hol szerepel, illetve szerepel-e a támadott szerződésekben azon vélelmezett kikötés, amelyben az adósok elismerik, hogy a bank egyoldalú nyilatkozata alapján állapítják meg a tartozásuk mindenkor összegét. Ezért a kereseti kérelem alaptalan és értelmetlen, hiszen amit felhoztak érvként, az a perbeli szerződésekben nem szerepel. Másodlagosan előadta a ténytanúsítvánnyal összefüggő érveit is. E szerint bankként az ágazati jogszabályokból eredő kötelezettségeit teljesíteti az adósok tartozására vonatkozó nyilvántartással, amelynek alapulvétele nem csorbítja az adósok jogait és igényérvényesítési lehetőségeit. A támadott rendelkezések nem jelentenek a fogyasztóra hátrányos eltérést a végrehajtási záradékkal ellátott okiraton alapuló közvetlen bírósági végrehajtás jogszabályi előírásaihoz képest, hiszen az ilyen kikötés valójában a végrehajtással összefüggő szabályok szerződésből való átültetésére irányul. A kikötés megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek, ezért az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (6) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek. Az I. rendű alperes a kikötés nélkül is kezdeményezheti közjegyzői okirat kiállítását a felmondás tényéről és az általa nyilvántartott adatokról, a közjegyző által kiállított végrehajtási záradék gyakorlata és szabályozása pedig nem ütközik az európai jog szabályaiba sem. Emellett az I. rendű alperes rendelkezik a tartozás nyilvántartásához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel. Hivatkozott továbbá a Kúria 1/2018. számú gazdasági elvi határozatában foglaltakra is.

A II. rendű alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítéltábla az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést, és azt alaptalannak találta.

Szükséges volt az elsőfokú ítélet kereseti kérelmet rögzítő részének pontosítása, mivel a felperesek az ott rögzített kereseti kérelmen túlmenően (2. oldal 7. bekezdés) a II. rendű alperessel szemben tűrésre irányuló keresetet is előterjesztettek (4. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal).

Az elsőfokú bíróság részben a rendelkezésre álló iratoktól eltérően állapította meg a tényállást is, amely azonban nem befolyásolta az ügy érdemi elbírálását. Egyrészt a kétségtelenül az adott szerződést ismétlő egyik közjegyzői okirat sem a felek szerződését foglalta közokiratba, hanem az érintett szerződő felek egyoldalú nyilatkozatát, másrészt a II. rendű alperes nem volt alanya a 2008. évi szerződésnek. Az elsőfokú bíróság egyebekben a tényállást feltárta a jogvita elbírálásához szükséges mértékben, és érdemben helytálló megállapításra jutott a kereset alaptalanságát illetően. Az ítéltábla azonban csak részben értett egyet az elsőfokú döntés indokaival.

Az elsőfokú bíróság - az I. rendű alperes első- és másodfokú eljárás során előterjesztett ellenkérelmeiben foglaltaktól eltérően - nem tévedett, amikor a felperesek keresetét nem csupán mint a fent idézett kikötésekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmet bírálta el, hanem az úgynevezett közjegyzői ténytanúsítvánnyal kapcsolatos kereseti kérelemként is. A felperesek a keresetlevélben rögzített (de a fellebbezésben is egyértelműsített) előadásuk szerint ilyen tartalmat is tulajdonítottak a támadott rendelkezéseknek, továbbá a keresetlevélhez mellékeltek is a szerződések 2013. július 31-i felmondásáról kiállított közjegyzői okiratot, amely egyben a fennálló tartozással összefüggő ténytanúsítvány is. A felperesek egyértelmű kereseti kérelme ugyanakkor a 2007. és 2008. évi szerződések megkötésekor irányadó rendelkezéseinek érvénytelenségére vonatkozott, nem egy esetleges - kereseti kérelem hiányában a perben nem vizsgált - későbbi szerződésmódosítás rendelkezéseire. Az I. rendű alperes azonban alappal hivatkozott arra, hogy a támadott kikötések az úgynevezett közjegyzői ténytanúsítvánnyal kapcsolatos rendelkezést nem tartalmazzák, így pedig a felperesek ezzel összefüggő hivatkozásai sem lehettek megalapozottak. Az ítéletábra ezért mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásából a ténytanúsítványra vonatkozó - egyébiránt a közelmúltban egységesített bírói gyakorlattal egyező - kitételeket.

Egyebekben az ítéletábra az alábbiakkal egészíti ki az elsőfokú ítélet indokolását.

A R. 1. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja; a b) pont szerint az, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e; míg a j) pont szerint az is, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Érdemben helytálló az a következtetés, hogy az egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó közokirat megkövetelése nem tisztességtelen: a perbeli kölcsönszerződésekkel lényegében azonos tartalmú, közokiratba foglalt tartozáselismerések végrehajtási záradékkal láthatóak el a Vht. elsőfokú ítéletben is helytállóan idézett 21. §-ának (1) bekezdése, illetőleg jelenleg hatályos 23/C. §-ának (1) bekezdése alapján. Az Alkotmánybíróság 1423/B/2010.AB és 1245/B/2011.AB számú határozatai szerint pedig nem alkotmányellenes és nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú tartozás-elismerő nyilatkozat, illetőleg a szerződés közvetlen végrehajthatósága. Ugyanígy az Európai Unió Bírósága által C-32/14. szám alatt az Y Bank kontra S. A. ügyben hozott határozata szerint is a közjegyzői okirat záradékoltatása nem összeegyeztethetetlen az irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel.

A közjegyző továbbá a Ktv. 1. §-ának (2) bekezdése és 3. §-ának (1) és (2) bekezdései értelmében védi az adósok érdekeit is a közjegyzői okirat kiállítása során, és köteles megtagadni a közreműködést, ha olyan jogügyletbe kéri a közreműködését, amelynek célja tiltott vagy tisztességtelen. Ennek megfelelően mindkét közjegyzői okirat elkészítésekor részletes tájékoztatást nyújtotta a záradékolásról (2007. és 2008. évi közjegyzői okiratok 12. oldala).

Tény, hogy a közjegyzői okiratok elkészülte azzal a többletteleherrel jár, hogy lehetővé teszi a közvetlen végrehajthatóságot, azonban a tartozás-elismerő nyilatkozatok nem csupán a felperesek részére keletkeztettek kötelezettséget (a másik oldalról jogosultságot). E

nyilatkozatok és a szerződés alapján ugyanis az I. rendű alperesnek kikényszeríthető szerződéses kötelezettsége, az I. rendű felperesnek pedig szerződéses jogosultsága volt, hogy az adott tartozás-elismerő nyilatkozat átadása - illetőleg egyéb feltételek megléte - esetén a kölcsön lehívása megtörténjen. Az pedig nem tisztességtelen, hogy az adósnak szerződéses jogosultsága kérni a kölcsön folyósítását, azzal egyidejűleg azonban köteles a lehívni kívánt összeg mint tartozás elismerésére vonatkozó nyilatkozatot tenni.

Mindezek alapján a támadott kikötések nem sértik a R. 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjait, hiszen a fentiek szerint az okiratok záradékoltatása és annak végrehajthatóságban megmutatkozó következményei nem tisztességtelenek, emellett a kikötések ténylegesen nem tartalmazzak a szerződés értelmezésére vonatkozó rendelkezést, de nem is értelmezhetőek akként, hogy kizárólag az I. rendű alperest mint hitelezőt jogosítják fel annak eldöntésére, hogy eleget tett-e a saját - tehát a hitelező - szerződésből eredő kötelezettségének. A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperések keresete megalapozatlan.

Az ítéltábla ugyanakkor az 1952. évi Pp. 253. §-a (3) bekezdésének második mondata alapján észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a két önálló szerződést (szerződési kört) támadó, tárgyi keresethalmazatot képező kereseti kérelemtől eltérően egy szerződéssel kapcsolatos érvénytelenségi kereset alapulvételével marasztalta a felperéseket a le nem rótt elsőfokú illetékben. Az ítéltábla ezért részben megváltoztatta az elsőfokú ítéletet az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-a (3) bekezdésének b) pontja alapján szerződésenként 600 000 Ft, összesen 1 200 000 Ft illetékalap figyelembevételével kötelezte a felperéseket az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 6 % mértékű kereseti illeték viselésére.

A felperések a fellebbezési eljárásban is pervesztesek lettek, ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az I. rendű alperes jogi képviselével felmerült ügyvédi munkadíjat. Az ítéltábla ennek összegét a díjrendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 5000 Ft + Áfa, azaz 6350 Ft-ban állapította meg.

A II. rendű alperesnek nem merült fel költsége a fellebbezési eljárás során.

Az ítéltábla a felperések illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére a Kmr. 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezési eljárásban is pervesztes felperéseket.

Debrecen, 2019. január 8.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő